

dat mensen, nu ik Zakenvrouw van het jaar ben, me een schuldgevoel proberen aan te praten: goh, nu zul je je kinderen wel nooit meer zien? Ja natuurlijk, de druk is groter maar het is aan mij om de juiste keuzes te maken en me niet gek te laten maken. Zelfs journalisten vragen: en de kinderen dan? Ik geef daar geen antwoord op, want die vraag wordt toch ook niet aan een man gesteld?

Mijn man en ik zijn al zeventwintig jaar samen en we hebben elkaar altijd de ruimte gegeven om te doen waar we allebei gelukkig van worden. Dat betekent ook dat ik nu meer geld verdien dan hij: dat kan voor een man pijnlijk zijn, maar daar heeft hij gelukkig geen moeite mee. We zorgen ook echt samen voor de kinderen. Zo pakte hij bijvoorbeeld vroeger, toen ik nog borstvoeding gaf, 's nachts de kinderen uit bed en verschoonde de luiers in plaats van door te slapen.

Mannen vinden vrouwen die succesvol zijn soms eng, en het helpt voor je erkenning ook niet om een haaibaai te worden – als zakenvrouw probeer ik authentiek te blijven. Zo was ik geloof ik de eerste Zakenvrouw van het jaar die bij de prijsuitreiking met haar kinderen op het podium stond.”

Les 9

Stop met vergaderen

“Vergaderingen ervaar ik als energievreters, dus vergaderen we niet – we zijn hier bij Jan Doets meer doeners. Sinds 1999 open ik elke dag met een *kick-off talk*: een tien minuten durend ritueel – je zou het een ochtendgebed kunnen noemen – waarin we resultaten bespreken en waarin we iedereen een positief gevoel proberen te geven zodat je daarna gemotiveerd aan de dag begint. We staan dan in een kring waardoor je iedereen aan kunt kijken, en ze moeten allemaal komen – ook mensen van de boekhouding. Ik probeer er altijd humor in te stoppen en soms krijgen de medewerkers, als ze dat willen, daarna nog wat cijfers over de mail toegestuurd – alles is hier transparant.

In bepaalde IT-bedrijven is het tegenwoordig hip om eerst een *scrum*-sessie te houden, waarbij ze elkaar ook gaan omhelzen en knuffelen. Maar dat vind ik dan weer een beetje nep. We hebben ook een Abraham Lincoln-stoel, waarop we werknemers in het zonnetje zetten. Mensen zijn eigenlijk net kinderen: persoonlijke aandacht geven is altijd goed.” ■

Angst bewaarheid

Het is al twee jaar mijn ultieme horror-scenario: de snelweg, de autodeur die openslaat, mijn zoon die op het asfalt klappt, een denderende vrachtwagen. Ik heb nog nooit gehoord van een peuter die zomaar uit de auto viel en dit is niet iets waarvoor je nou per se gewaarschuwd wordt als je kleine kinderen hebt, anders dan bijvoorbeeld verstikking en vergiftiging.

Zoals dat gaat met angst heeft het weinig te maken met logica of statistiek en alles met verbeelding. Ik kan het me zo levendig voorstellen: die deur, die val, het razende verkeer. Behalve de val vrees ik ook de ironie van het leven. Ik denk vaak aan de dichter Marsman die gedetailleerd schreef over de verdrinkingsdood die hij vreesde. Drie keer raden hoe hij stierf. Soms controleer ik zeven keer of de deuren dicht zijn voordat ik durf weg te rijden.

Het gebeurde op een Franse snelweg. Mijn vriend reed, ik zat ernaast. Tien minuten ervoor had ik het knopje ingedrukt dat ik voor het kinderslot aanzag. Het verkeerde knopje, bleek.

Terwijl we bezig waren een vrachtwagen in te halen hoorde ik een vreemd geluid. Ik draaide me om, het portier naast mijn oudste zoon stond op een kier. “Hij

kan open!” riep hij opgewonden. Als een mini-Houdini had hij zich uit de bovenste riempjes van de kinderstoel gewurmd, nu hing hij met twee handen aan de hendel. Ik wilde naar achter springen, de deur dichttrekken, maar ik zat vast in een seconde die niet door wilde tikken. Mijn zoon keek mij aan met een mengeling van angst en trots op zijn gezicht. Goed kijken, dacht ik alleen maar. Dit is het laatste wat je ziet. Die ene onbeweeglijke tel voelde ik berusting: zo gaat het dus, in een flits verlies je wat je lief is. En ook de bijna perverse opluchting die je voelt als je angst bewaarheid wordt.

Toen tikte de tweede deur, of nee, hij schoot vooruit, razendsnel rukte ik mijn riem los, sprong naar achter, klemde mijn zoon vast, greep de hendel van de deur en merkte dat hij niet meer open was. Dichtgeslagen door de luchtdruk.

De luchtdruk, daar had ik nooit bij stilgestaan. Paniek om niks. We reden verder, mijn hartslag daalde, de kinderen vielen in slaap. Ik keek naar de mensen in de auto's om ons heen, op weg met hun eigen rampscenario's, al die hoofden waarin zoveel gebeurt terwijl er niets gebeurt. Ik dacht aan de invloed van die niet-gebeurde dingen op ons denken, op onze hartslag en op zoveel meer.



*Het portier naast mijn
oudste zoon stond op een kier.
‘Hij kan open!’ riep hij*

Marjolijn van Heemstra is theatermaker en schrijver. Haar *Trouw*-columns zijn verzameld in de bundel ‘Het groeit! Het leeft!’ Reacties naar info@marjolijnvanheemstra.nl